

Funeral Joan Jesús Cabañes Vilar

Parròquia de Sant Joan Baptista d'Artana 26 de maig de 2018

Ts 4,13-18; Salm 22 i Lc 12, 35-40

Tant cert com sabem que naixem, sabem que hem de morir, sabem que aquesta no és la vida definitiva, que aquí tenim un cos que més tard o més d'hora desapareix; però malgrat tot quan arriba l'hora, sigui en les circumstàncies que sigui, sigui tard o sigui d'hora, sigui després d'una llarga malaltia o sigui de sobte, la mort no ens deixa de sorprendre, no ens deixa indiferents. Davant del misteri de la vida i de la mort ens sentim interrogats i sovint adolorits. Però la nostra vida de creients, de seguidors de Crist és una vida d'esperança, la nostra esperança és Crist, Ell ens ha donat una vida que no acaba, eterna, on no hi ha sofriment, ni dolor, ni enyorança i on tot és amor. Però malgrat totes les limitacions d'aquesta vida terrena que aquí tenim, en ella podem experimentar-hi un xic de l'amor de Déu i de l'amor dels germans i per això se'ns fa dur deixar-la i dolorós quan els nostres pares, fills, germans o amics la deixen sentim el dolor de llur absència, el buit de la seva presència. El nostre germà ha estat sorprès per la mort, l'hi ha arribat de sobte i amb la seva marxa ha sorprès a tots els seus. La seva vida no ha estat tant llarga com calia esperar i la mort li ha arribat a una hora no pensada.

Per la nostra fe no podem desconèixer, ens diu l'Apòstol Pau, que creiem que Déu s'endurà al nostre germà Joan amb Jesús. Ho creiem perquè sabem que el Pare va enviar al seu Fill perquè fent-se home igual a nosaltres en tot, llevat del pecat, compartís la nostra vida finita, els nostres dolors, les nostres tristeses i la nostra mort; però a la fi morint va vèncer la mort en ser ressuscitat pel Pare i compartint la nostra mort ens feu partícips de la seva resurrecció, de la vida eterna, com a Fills de Déu i tots gaudim del seu triomf. Déu camina sempre al nostre costat, està vora nostre per acompanyar-nos i alleugerir-nos les penes i també ens acompanya en el pas d'aquesta vida a la vida eterna.

Certament tot això ho sabem, però malgrat saber-ho, d'estar-ne certs, no podem evitar el dolor, la tristesa quan algú estimat ens

deixa. Aquest dolor, aquesta tristesa la senten pel Joan, de manera especial, la seva mare, el seu germà, les seves germanes, els seus cosins, els seus amics. El mateix Jesús va plorar la mort del seu amic Llàtzer; la mateixa Mare de Déu als peus de la creu va patir el dolor de la mort del seu fill. Quan algú mor Jesús plora amb nosaltres, Maria pateix amb nosaltres, perquè tot compartint el nostre dolor ens puguin infondre pau, confiança i esperança.

Si ens entristeix la certesa de que hem de morir, ens dóna consol la promesa de la immortalitat que esperem. La mort no destrueix la vida dels creients, tant sols la transforma, la porta a la plenitud i quan es desfà el nostre cos terrenal se'ns obre la porta de la vida eterna. La vida del nostre germà Joan no ha acabat, per això li demanem al Senyor que hagi passat ja a gaudir d'una vida per sempre.

La mort és una realitat que ens supera, davant de cada mort se'ns obre la porta al misteri; als creients ens porta a pensar en Déu perquè Ell és l'únic que pot fer-hi llum, que pot donar sentit al que humanament és un sense sentit. Per Crist ens acostem a allò de més profund, que escapa a la nostra experiència sensible, que pertany al terreny de Déu. La mort del nostre germà Joan deixa tristesa i buidor, però deixa quelcom que és molt més important, deixa esperança; no tant sols perquè tot el que ha viscut, perquè tot el que ha donat no s'ha fet no res; sinó perquè l'amor immens de Déu el pot acollir ara donant-li una nova vida.

Sentint-nos avui adolorits, sentim-nos també plens d'esperança, preguem perquè el nostre germà Joan camini ja per la via de la vertadera i autèntica felicitat, aquella que no acaba, i ara que demanem a Crist que en Joan visqui ja amb plenitud; demanem-li també que consoli a la seva mare, als seus germans, als seus familiars i amics que ara el ploren, l'enyoren i se senten adolorits per llur partença.

Preguem per que el nostre germà Joan formi ja part dels benaurats i pugui compartir aquell amor que és plenitud en la casa del Pare i preguem també perquè allí un dia puguem nosaltres retrobar-nos-hi

amb tots aquells que ens hi han precedit per gaudir per sempre de la consoladora visió de Déu.

Octavi Vila, Pare Abat del Monestir de Santa Maria de Poblet.